

Hoved op for ham. Og han rettede sig i Vejret og svarede aabent Nej.

Og nu forefaldt der en Scene, som han ikke siden kunde tænke paa uden at bide sig i Læben af Skam. Med begge Hænder i Bukselommerne traadte Mester Jacobæus ham i to tunge Skridt saa nær ind paa Livet, at han kunde føle Haar af hans graa Fuldkæg kildre ham i Ansigtet. Og den fremmede Mand kaldte ham en Flab, en Lømmel og en Gadedreng og lod ham vide, at dersom han endnu en eneste Gang nærmede sig hans Broderdatter, skulde han blive gennempryglet og lempet ud af Nyboder som en skabet Hund.

Per var bleven kridhvid af Raseri; men han rørte sig ikke, svarede heller ikke. Dog var det ikke Mandens Trusler, der gjorde ham tavs. Han havde før været ude for et Par knyttede Næver, og hans første Tanke, da han saae Manden nærme sig, havde da ogsaa været den at gribe ham i Kværken og sætte ham op imod Væggen og holde ham fast der, indtil han havde faaet Galskaben sprællet af sig. Men da han stirrede ned i dette blege, fortrukne Ansigt med den dirrende Mund, der endnu tydeligere end hans fremstammede Tale viste, hvor nær den hele Sag var gaaet ham, hvor alvorligt den havde græmmet og ydmyget ham, rørte der sig i Dybet af hans Sind en Følelse af Skyld, der holdt hans Haand nede og hans Mund lukket.

Bagefter, da Mester Jacobæus var gaaet, maatte han rigtignok spørge sig selv, hvormed han egentlig havde forbrudt sig. Han havde jo ikke villet Fransisca noget ondt. Dersom han fra Begyndelsen havde anet, at der skulde udvikle sig Kærlighed imellem dem, vilde han endda helt have holdt sig fra hende; men forresten havde han jo ikke mis-